

Eva Cobo i Àngel Alcàzar

Guillem RAUSA

Ja ho deia Godard fa la pila d'anys: «he decidit de no seguir prenent en broma allò tràgic, sinó, al contrari, prendre seriosament allò còmic». Ara, amb el mes de maig, i com les pluges tardanes, ens arriba la darrera pel·lícula de Francesc Bellmunt, per a confirmar-nos que, si la comèdia pot ser també una cosa seriosa, és abans que res, el *cleenex* per a torcar-nos el nas i traure-nos en els mocs de l'avorriment i l'ensopiment crònic.

Després de repassar cinematogràficament els *homo progressivus*, la *basca* soldadesca i la proçaç precocitat neowojtilliana, el divertit autor de *L'Orgia* ens serveix en aquesta ocasió una entretinguda història que aplega *punkies*, enterramorts, empresaris, secretàries de plomall asimètric, locutores de TV3 i una *ex-hippy* convenientment reciclada en *bar-woman punkie*.

Un parell d'ous

El protagonista d'*Un parell d'ous* —que així es diu la moguda bellmuntiana— és un tal David, un despistat empresari, interpretat per Àngel Alcàzar, que decideix un dia infiltrar-se entre uns joves de cresta pollastril per lligar-se l'Eva Cobo, que fa de cantant d'un grup musical *punk*. Per aconseguir el seu objectiu, contracta una *troupe* heterogènia i liderada pel divertit Joan Borràs, que es dedica a emular l'inspector Clouseau, disfressant-se contínuament. Així, el nostre heroi oscil·larà entre el consell d'administració societari, amollant a tort i a dret *yeahs* i *wows* a la manera xelisaxonitzada, i la guitarra electroxocant i socarracauets.

Naturalment, com sol

passar en aquestes comèdies de merder, això no és el punt d'arribada, sinó el d'eixida. La xicoteta està lligada contractualment amb un pixavi jurisperit, que no fa sinó embolicar més les coses. I l'empresari ha de rebre lliçons accelerades de dicció per posar-se a l'altura de les circumstàncies.

Bellmunt ha utilitzat, en la seua pel·lícula, un esquema ja clàssic en la comèdia americana. S'aproxima bastant al Hawks de *La Fiera de mi nina* o de *Bola de Fuego*, i a algunes coses de Capra, Cukor, Lewis i Tashlin. Però, partint d'aquesta proposta, ha aconseguit d'esquivar els perills de la cinefilia mimètica —en els quals caigué el simpàtic Fernando Trueba amb *Sal Gorda*—, introduint-hi elements sugges-

tius i nous. El xoc de generacions que apareixia bastant clarament en *Pa d'Àngel*, però, no acaba de dibuixar-s'hi plenament. Queden, això sí, alguns apunts esbossats, però les aparents diferències d'edat entre el protagonista i la cantant no s'exploten degudament. Més interessant es presenta l'intent de renovació estètica a partir de les noves tècniques. En aquest sentit, el videoclip titulat *Amor Urgent*, amb la participació de la Fura de Baus, és molt ben inserit en la narració i resulta un dels millors moments del film.

El ritme de la narració potser no és suficientment accelerat per a les característiques que exigia la història. Alguns *gags*, també, no acaben de quallar del tot. El millor Bellmunt es troba, sens dubte, en escenes tan divertides com la del sopar o la de Borràs tractant d'oficiar el casament d'Eva Cobo.

Segons contava Bellmunt fa un any —abans de començar el rodatge d'*Un parell d'ous* i quan ja n'havia preparat el guió— el que intentava era «fer una història per veure si és veritat que la cultura actualment no es fa als centres de les ciutats, sinó que es fa a l'extraradi». Més concretament, pretenia «donar al català més flexibilitat, introduint-hi el llenguatge del roc i del pop en el cinema». Dissortadament, aquest intent no es pot valorar en la seua mesura, perquè a València s'ha estrenat la versió castellana del film.

A pesar d'aquest greu handicap, s'ha de dir que *Un parell d'ous*, encara que no apassiona, interessa a estones. Tampoc no li ha eixit tan redona com *Pa d'Àngel*. L'absurd fóra tractar de jutjar Bellmunt per no ser Berlanga.